

O ŠALINCE, KTERÁ SE BÁLA TMY

V Brně je jedna čtvrt', jmenuje se Líšeň, a tam kdysi dávno postavili šalinkám speciální zastávku v tunelu. Jmenuje se Jírova a trošku to tam připomíná zastávku metra. Šalinkám se totiž moc nelíbilo, že musí v noci stát a odpočívat na vedlejší konečné zastávce, kde není střecha, a když prší nebo fouká, tak je šalinkám zima a ani nemůžou usnout. Na Jírově se spí v noci báječně.

Jen jedna šalinka má se spaním v tunelové zastávce problém. Jmenuje se Dvanáctka, ale protože je oboustranná, často ji využívají na trasu osmičky. A tu Dvanáctka opravdu, ale opravdu nemá ráda. Sice si na cestě protáhne a procvičí dveře na obou stranách, ale večer musí zajet na Jírovu a tam přečkat noc, aby mohla brzy ráno vyjet jako první spoj. V tunelu se Dvanáctka hrozně bojí. To není pohodlíčko jako ve vozovně se spoustou kamarádek a myčkou a dalšími vymoženostmi. Tunel je prázdný, tmavý a často se tam ozývají divné zvuky. Přes koleje třeba nečekaně přeběhne myš. Brrr! Nebo si tam cestu zkrátí nějaký nepořádník a místo odpadkového koše hodí smetí do kolejiště. Občas se ozývají strašidelně mňoukající kočky a štěkající psi. Ale hlavně ta hrozná tma a prázdno.

Dvanáctka tak na Jírově skoro nikdy nespí a jezdí pak celý den unavená a dělá často chyby.

Jednou pozdě večer, když už byla tma, krátili si cestu spacím tunelem holčička Kristýnka a její táta. Dvanáctka se nervózně vrtěla na koleji, protahovala pantograf a natáčela zrcátka sem a tam. Když uslyšela kroky, roztrásla se, mimoděk otevřela dveře a táhle zapípala.

„Táto, ta šalinka, co tu spí, je nějaká divná,“ poznamenala Kristýnka. Oba se zastavili a prohlíželi si vyděšenou Dvanáctku ze všech stran.

„Možná je pokažená,“ mínil tatínek.

Dvanáctka si zatím v duchu ustrašeně opakovala: „Hlavně klid, jsou to jen lidi...“ Ale vtom si vzpomněla, jak tuhle vyprávěla ve vozovně Trojka o zlých lidech, kteří potmě na osamocené šalinky stříkají barevný sprej, a roztrásla se ještě víc. Do rána už neusnula.

